

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 413/2016
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.Н., због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Н., адвоката З.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 1224/13 од 02.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 50/16 од 21.01.2016. године, у седници већа одржаној 02.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Н., адвоката З.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 1224/13 од 02.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 50/16 од 21.01.2016. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 1224/13 од 02.11.2015. године окривљени Г.Н., је оглашен кривим да је извршио кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у временском периоду од две године не изврши ново кривично дело. Окривљени је ослобођен од плаћања трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 50/16 од 21.01.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Г.Н., а пресуда Основног суда у Сомбору К 1224/13 од 02.11.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Г.Н., адвокат З.М., у смислу члана 485. став 1. тач. 1) и 3) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд

укине побијану другостепену пресуду и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је на чињенично стање утврђено у побијаним пресудама погрешно примењен закон, с обзиром на то да је у конкретном случају дошло до погрешне правне квалификације, будући да се у радњама окривљеног Г.Н. стичу елементи бића кривичног дела из члана 23. Закона о јавном реду и миру, а не елементи бића кривичног дела из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. Кривичног законика.

Изнетим наводима, по оцени овог суда бранилац окривљеног указује на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда из изреке побијане првостепене пресуде, произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. КЗ, односно произилази да је окривљени критичном приликом “покушао да спречи оштећеног С.З., овлашћено службено лице, полицајца ПС Апатин у вршењу послова јавне безбедности у складу са чланом 10. став 1. тачка 3) Закона о полицији, који је заједно са полицајком М.Р. дошао на лице места по налогу дежурне службе ПС Апатин ради обављања разговора са окривљеним...на тај начин што се прво обратио оштећеном С.З. речима „можеш да идеш, немам ја шта са тобом да причам...“, а потом је кренуо из баште локала низ улицу, када му је оштећени рекао да стане и да се не удаљава и након што му је оштећени пришао, окривљени га је ухватио руком за леви рукав службене униформе, повукао га и при томе му поцепао тај рукав, али је у даљем спречавању службеног лица у вршењу описане радње онемогућен од стране наведених полицијских службеника који су га одвели у Полицијску станицу службеним возилом”. С тим у вези, неосновани су наводи браниоца окривљеног да се у конкретном случају ради о кривичном делу из члана 23. Закона о јавном реду и миру, будући да из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилази да је окривљени критичном приликом покушао да спречи службено лице у вршењу службене радње коју предузима у оквиру својих овлашћења, а не да је ометао овлашћено службено лице у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира, како је то предвиђено чланом 23. Закона о јавном реду и миру.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да је окривљени Г.Н. држављанин Републике Србије, али да је мађарске националности и припадности, истичући да га током поступка нико није упозорио на његово право да се користи језиком који разуме, односно мађарским језиком, на који начин је по оцени браниоца учињена битна повреда кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП, као и повреде чл. 11, 68 и 87. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да побијана првостепена пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама битним за пресуђење, јер се у изреци исте наводи да је кривично дело извршено са умишљајем, а у образложењу пресуде ни на једном месту суд не образлаже постојање умишљаја код окривљеног.

Изнетим наводима, по оцени овог суда бранилац окривљеног указује на то да је побијана првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да из изведених доказа на које у захтеву указује, произилази да је радња оштећеног – полицијског службеника незаконито предузета, с обзиром на то да из исказа саслушаних сведока произилази да оштећени у свом исказу није говорио истину и да критичном приликом полицијски службеници нису показали легитимације.

Изнетим наводима по оцени овог суда, бранилац окривљеног оспорава оцену доказа од стране нижестепених судова и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Бранилац окривљеног у захтеву указује и на повреду члана 460. ЗКП, истичући да другостепени суд у побијаној пресуди није ценио све жалбене наводе.

Како члан 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца због повреде закона из чл. 11, 68, 87, 438. став 1. тачка 5) и став 2. тачка 2) и 460. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева означава и члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП, али како уз захтев у смислу члана 484. ЗКП није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном у предметном поступку повређено или ускраћено људско право и слобода зајемчени Уставом или Европском

конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, то је Врховни касациони суд нашао да захтев браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.